

Upatanisho Mkuu,

Wala hakuna wokovu katika mwingine awaye yote, kwa maana hakuna jina jingine chini ya mbingu walilopewa wanadamu litupasalo sisi kuokolewa kvalo. Matendo 4:12.

Adamu, akiwa katika hali ya kutokuwa na dhambi, alikuwa akifanya mawasiliano ya wazi na Muumbaji wake; lakini dhambi ilileta utengano kati ya Mungu na mwanadamu, na upatanisho wa Kristo pekee ndiyo ungeweza kuziba pengo hilo kubwa na kufanya mawasiliano ya baraka au wokovu yawezekane kutoka mbinguni kuja duniani. Bado mwanadamu alikuwa ametengwa kumwendea Muumbaji wake moja kwa moja, lakini Mungu aliwasiliana naye kupitia Kristo na malaika.

Hivyo ndivyo Adamu alivyofunuliwa matukio muhimu ya katika historia ya mwanadamu, kuanzia wakati ambapo hukumu ya Mungu ilitamkwu katika Edeni, hadi wakati wa Gharika, na kuendelea hadi wakati ujao wa kuja kwa Mwana wa Mungu mara ya kwanza. Alioneshwa kwamba wakati ambapo kafara ya Kristo ingeikuwa na thamani ya kutosha kuuokoa ulimwengu wote, wengi wangechagua maisha ya dhambi badala ya maisha ya toba na utii. Uovu ungeongezeka katika vizazi ambavyo vingefuata, na laana ya dhambi ingewakabili zaidi na zaidi jamii ya wanadamu, wanyama na dunia. Siku za mwanadamu zingefupishwa kutokana na mwenendo wake mwenyewe wa dhambi; angedhoofika katika umbo la mwili na uvumilivu na katika uwezo wa kiroho na kiakili, hadi ambapo dunia ingejazwa kila aina ya dhiki. Kwa njia ya kuendeleza hamu ya chakula na mwili wanadamu wangeshindwa kuthamini kweli kuu za mpango wa ukombozi. Hata hivyo Kristo, akiwa katika kutimiza lengo lililomfanya atoke mbinguni, angeendeleza mapenzi Yake kwa wanadamu na bado angewakaribisha ili wafiche udhaifu na mapungufu yao ndani Yake. Angetimiza mahitaji ya wale wote ambao wangekuja Kwake kwa imani. Na daima pangekuwepo wachache ambao wangetunza maarifa ya Mungu na wangedumu bila kuchafuliwa kati ya uovu uliotapaka.

Sadaka za kafara ziliagizwa na Mungu ili ziwe kwa mwanadamu ukumbusho wa kudumu na utambuzi wa toba ya dhambi yake na ungamo la imani yake katika Mkombozi aliyeahidiwa. Zilikusudiwa kusisitiza katika jamii ya wanadamu walioanguka juu ya kweli makini kwamba dhambi ndiyo iliyosababisha mauti. Kwa Adamu, utoaji wa kafara ya kwanza ulikuwa utaratibu wa ibada wenye maumivu sana. Lazima mkono wake unyanyuliwe ili kuondoa uhai, ambao Mungu pekee ndiye angeweza kumpa kiumbe. Ilikuwa mara yake ya kwanza kabisa kushuhudia kifo, na alifahamu kwamba kama angekuwa mtiifu kwa Mungu, pasingekuwepo kifo cha mwanadamu au mnyama. Kadiri alipomchinja mnyama huyo wa kafara asiye na hatia, alitetemeka kwa wazo kwamba lazima dhambi yake ingemwaga damu ya Mwanakondoo wa Mungu asiye na hatia. Tukio hili liliimpa utambuzi wa kina na bayana kabisa wa uasi wake, ambao hakuna kingine chochote isipokuwa kifo cha Mwana mpendwa wa Mungu pekee ndicho kingeweza kufidia. Na alishangazwa sana kwa wema mkuu usio na ukomo ambao ungetoa fidia kama hiyo ili kumkomboa mkosaji. Nyota ya matumaini iliangaza katika kipindi cha giza na chenye kutisha cha wakati ujao na kuondolea mbali huzuni yake kuu.

Kitendo cha Kristo kufa kwa ajili ya wokovu wa mwanadamu kisingeifanya tu mbingu kurejesha uhusiano na mwanadamu, lakini mbele ya ulimwengu wote kingemthibitisha Mungu na Mwanawe kuwa wenye haki katika kushughulika kwa na uasi wa Shetani (**Patriarchs and Prophets**, 57- 69).